

dens Kunstværker, ved nu at føre dette Hus, som i Tidens Løb er helt forandret, tilbage til den gamle Stil; det fortænter jeg paa ingen Maade Arkitekterne i, at de have Lust til, hvor Beslighed kan gives, at øve deres Kunst, og Arkitekterne have jo ikke det paa sig som vi andre, at vi ogsaa skulle se lidt paa Børgenes Værdi og paa Statterhernes Interesser, saa det kan jeg forstaa. Men naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds vil tillægge dem en saa overordentlig Vægt som de sagkyndige, saa siger jeg: Nej, med Hensyn til Minderne og det historiske ved en saadan Sag tager jeg ikke Arkitekterne som de sagkyndige. Jeg tager dem som de sagkyndige; jeg tror, de kende Fortidens Bygningsmaade; jeg vil gerne tro, de kende, hvorledes Huset har været indrettet tidligere i det hele med Døre og Vinduer o. s. v., men at det særlig skulde være dem, som vare de vejledende for, hvad vi skulle henregne til Minderne, det maa jeg bestridde; det tror jeg, at hver især af os med et varmt følende Hjerte for Fortiden har fuld saa stor Evne til at bedømme, hvad der hører Minderne til, og der gentager jeg, hvad det ærede Medlem for Randers sagde, at der vilde have været bedre og mere værdige Opgaver for os, naar vi ville holde paa Minderne, end netop den at restaurere Helligaandshuset i Randers. Min Stilling til dette Forslag falder altsaa i det væsentlige sammen med de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Kær), og da han talte om denne Sag og talte saa varmt om den, var det for mig, ligesom der var kommen en Gnist fra Fortidens livlige Forhandlingsaand her ind i Tinget, og jeg kan ikke nægte, at jeg blev meget optaget af at høre det ærede Medlem. Men jeg kan paa den anden Side ikke nægte, at da jeg hørte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds lægge dette ind i det, at nu skulde Randers Kommune bære Ansvar, saa siger jeg, saa vil jeg ikke være med til at stemme for det, selv om jeg kommer til at gaa imod hele Finansudvalget; jeg vil ikke være med til at lægge et Ansvar over paa Randers Kommune i dette Spørgsmaal; og da jeg finder hele den Stilling, som Byraadet har indtaget, rigtig, saa vil jeg ved min Afstemning bære Ansvar med for Randers Byraad. Og dersom den Opfattelse var rigtig, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds fik af de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, nemlig at de skulde indeholde en Trussel, og at Randers By skulde vide, at den ikke kunde vente noget

som helst af os for Fremtiden, dersom den nu ikke gik ind paa at lade Huset blive staaende, naar vi gav denne Bevilling — da er der en dobbelt Grund for mig til at stemme imod den, for at Randers By ikke skulde tage denne Trussel alt for alvorlig; thi jeg er fuldstændig paa det rene med, at Randers Kommunes Stilling er rigtig. Men jeg vil dog ogsaa henstille: Hvorledes vil det komme til at se ud for os, dersom vi gaa ind paa denne Bevilling. Den ærede Ordfører har taget alt muligt Forbehold for os i Fremtiden — ja, det kunde være godt nok, dersom vi vare sikre paa, at et Ord ikke var svundet bort, og at det ikke gaar en fremtidig Rigsdag, som det gaar de fleste os, at vi ikke læse vore gamle Forhandlinger. Om nogle Aar vil der sikkert komme Forslag om at staffe Randers Torv udvidet, ja maaste man endogsaa vil fortælle os, at det var Forudsætningen, da man gav denne Bevilling, for at Helligaandshuset kunde blive liggende. Vi have jo et Eksempel paa, hvorledes man i 1854 havde truffet en Aftale med Randers Byraad om Latinskolen, at nu skulde Byen for Fremtiden holde Bygningen, og saa skulde Staten besørge det øvrige, og saa kommer man nu — med et Skin af Ketsærdighed, skal jeg indrømme — og siger: Nu bør I virkelig tage Hensyn til os, lige saa vel som I bygge store kostbare Latinskoler andre Steder; kom nu med de Penge, som vor Latinskole er værd, og overtag den saa! Men hvem indestaar os, trods den store Afstand, som den ærede Ordfører har taget ved, hvad han for øvrigt kan gaa ind paa i Fremtiden, om en 10—20 Aar, for, om ikke det Spørgsmaal kan komme til os: Sa, nu skal Randers Torv udvides, og det var Forudsætningen, eller det vilde i alt Fald være rimeligt, at Staten nu gør godt, hvad den den Gang har gjort galt, idet Randers ikke den Gang kunde saa et tilstrækkeligt Torv! Jeg har ment at maatte fremkomme med dette mit Synspunkt paa denne Sag, men det skal, som sagt, ikke være noget Mistillidsvotum over for det sammensluttede Finansudvalg (Afsbrudelse). Sa, jeg sagde sammensluttede, men jeg kunde ogsaa sagt sammensluttede, men det vilde jeg nu ikke. Hvor det staar saaledes enigt, bøjer jeg mig ellers. Jeg erkender altsaa den Maade, hvorpaa det har behandlet os Finanslovsforslaget, men agter kun at stemme imod dette Forslag i Haab om, at Udvalget ikke ser et Mistillidsvotum deri, saa at dets Medlemmer for Eksempel skulde nægte ad Aare at overtage Bestillingen igen.